

opusdei.org

Com en una pel·lícula: un viatge a la voluntat del Pare

Ens endinsem en el viatge de la
Sagrada Família a Jerusalem i
en els dies en què Jesús va estar
sol a la Ciutat Santa

03/08/2022

Per a un nen, viatjar és sinònim
d'aventura. Els dies anteriors a la
sortida estan marcats per l'emoció de
descobrir territoris inexplorats, o bé
per les ganes de tornar a veure un

lloc associat a records grats. El trajecte d'anada s'acostuma a fer més aviat llarg. Els minuts passen lentament, al ritme de “falta molt?” continus dirigits als pares. Amb prou feines s'aconsegueix adormir una estona, fins que finalment sent un “ja estem arribant!” que el desperta i el fa estar ben atent a tot el que veu passar. Després, les jornades passen més de pressa del que un vol, i gairebé sense adonar-se'n es troba una altra vegada fent les maletes i emprenent el viatge de tornada a casa.

L'emoció de Jesús

Es pot suposar que el Nen Jesús també va experimentar aquesta mateixa sensació que tants hem tingut. La Llei del poble jueu establia que tot home del poble d'Israel havia d'anar a Jerusalem tres vegades l'any, però la interpretació comuna dels doctors permetia reduir a una les

visites anuals per als qui residien fora de Judea. El precepte no obligava les dones ni els nens de menys de tretze anys, però sabem que la Sagrada Família anava «cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua» (*Lc 2, 41*).

Aquest viatge era un esdeveniment que trencava la rutina de la vida a Natzaret. Aquells eren dies molt especials: el viatge en caravana cap a Judea, el pas pels pobles, la trobada amb parents, la vista de les muralles de la Ciutat Santa a la llunyania... La Mare de Déu i sant Josep potser entretenien el Nen Jesús explicant-li les tradicions del seu poble i històries dels seus avantpassats. En veure la Ciutat de David, els pelegrins s'omplien d'emoció i sorgia espontani el cant del salm: «Quina alegria quan em van dir: “Anem a la casa del Senyor!” Ja han arribat els nostres peus al teu llindar, Jerusalem» (*Sl 122, 1-2*). Podem

pensar que el Nen Jesús no només participava d'aquesta emoció, sinó que la vivia d'una manera especialment intensa.

Així va ser també quan Jesús ja havia fet dotze anys. Tot i que havia crescut molt i estava arribant al final de l'etapa de la infantesa, encara era un nen. En qualsevol cas, pel curs que tindrà el relat, és fàcil pensar que Jesús havia esperat amb gran il·lusió aquell moment. Intentaria combatre la monotonia de la caravana anant de grup en grup, com qualsevol noi de la seva edat, inventant-se alguns jocs amb els amics. Al final del dia es reuniria amb els seus pares per descansar en un ambient de més intimitat. I així fins que finalment van arribar a Jerusalem, que despertaria en ell el desig de descobrir nous racons.

Com de costum, els dies van passar increïblement de pressa: arribava el

moment de tornar a casa. Mentre s'ultimen els preparatius tenen lloc els comiats —“bon viatge!”, “fins l'any que ve!”— i els pelegrins emprenen el trajecte de retorn. En alguna ocasió tots hem viscut de primera mà el caos que pot envoltar l'inici d'un viatge: presses per sortir com més aviat millor, problemes per fer cabre tot l'equipatge, opinions sobre quina és la ruta més ràpida, imprevistos d'última hora... Doncs un ambient similar segurament regnava en aquells instants a molts carrerons de la ciutat santa. Ens podem imaginar que Jesús, al mig d'aquest ambient, s'allunya tranquil·lament sense que ningú el noti: vol complir la voluntat del seu Pare.

Patiment de Maria i Josep

El nerviosisme inicial per marxar dona pas a la serenitat quan la caravana aconsegueix sortir de

Jerusalem. Josep i Maria finalment poden descansar una estona després de tant de tràfec. Josep pensa que Jesús està amb la seva mare, ja que encara té una edat que li permet anar amb ella; Maria, per la seva part, suposa que està anant amunt i avall amb els seus amics, com potser sempre havia fet. Però quan arriba la tarda veuen que Jesús no apareix. Llavors comencen a preguntar als diferents grups: «Heu vist Jesús? Sabeu on pot ser?». Després d'adreçar-se als seus amics comencen a intuir la tragèdia: ningú no l'ha vist en tot el dia. Tot sembla indicar que s'ha quedat a Jerusalem.

Per a uns pares, perdre un nen és una cosa terrible. «Què li deu haver passat? Amb qui estarà?». En les ànimes santes de Maria i Josep entra de ple l'angoixa.[1] En aquell moment potser es van sentir negligents en la missió rebuda de Déu. L'harmonia que hi ha en aquest

matrimoni es manifesta també en aquesta hora tan dura i potser cadascú intenta consolar i disculpar l'altre. «Maria plora. (...) Josep, després de fer esforços inútils per no plorar, també plora».[2] Tenen l'ànima partida de dolor, però no s'aturen en pensaments inútils de tristesa paralitzant: agafen les seves coses i decideixen sobre la marxa tornar a Jerusalem per buscar Jesús.

Déu permet la prova i, alhora, ofereix sempre la seva gràcia. De vegades, d'una manera o d'una altra, les persones passen per moments de dificultat en què els sembla que s'estan allunyant de Déu. Són temps durs, en què es pateix. La sospita de no agradar Déu fa que es pateixi terriblement. El patiment de la Mare de Déu i de sant Josep per la pèrdua de Jesús és superior al que han pogut passar altres sants, perquè... qui pot mesurar l'amor de Maria i de Josep per Jesús? Hi ha en la història uns

pares que hagin estimat els seus fills com ells estimaven Jesús? Als dos, concretament, els pesa a més la responsabilitat rebuda de Déu de ser els custodis del Salvador de la humanitat. I han de passar dues llargues nits, en les quals no aconsegueixen descansar, i un dia sencer amb aquesta angoixa, sense saber quins seran els plans de Déu. Potser Maria, i també Josep, recorda la profecia de Simó: «Una espasa et traspasarà l'ànima» (*Lc 2, 35*).

«Si un dia ens passés una cosa d'aquest estil, perdre Jesucrist, que tinguem la humilitat de reconèixer que ens hem equivocat, i vulguem tornar a caminar pel camí que ell ens ha marcat. Això no passarà; però, si alguna vegada passés, tots et demanem, unànimement, el sentit de responsabilitat; i l'alegria de la tornada, de l'entrega, de la lluita, de la victòria; perquè Déu no perd batalles i, si ens unim a Déu Nostre

Senyor, podem tornar al bon sender, i seguir endavant, triomfadors».[3]

Patiment de Jesús

Mentrestant... què ha passat amb Jesús? El Nen ha pres la resolució de quedar-se al Temple. Durant el dia pregunta i parla amb els mestres d'Israel, fins que es fa tard.

L'Evangeli no ens diu on ni com va passar aquelles nits en què Josep i Maria el buscaven. Potser es va anar a allotjar al mateix lloc on havia estat els dies precedents, o potser va ser convidat per algun rabí a quedar-se amb la seva família. Molt probablement era la primera vegada que passava una nit fora de la companyia dels seus pares. Només això, per a un nen de dotze anys, ja és una cosa rellevant. Però en aquest cas, Jesús sabia a més que els seus pares el començarien a buscar sense trobar-lo.

El Nen és Déu... i és també perfecte home. El cor de Jesús és el cor humà d'un Déu que és Amor. Jesús, com a home, té una sensibilitat humana perfecta: la sensibilitat d'un nen de dotze anys que sap que els seus pares estan angoixats buscant-lo. Més tard demostrarà tenir un cor que fa seu el dolor aliè: ressuscita un mort en veure plorar aquella vídua que acaba de perdre el seu fill únic (cf. *Lc* 7, 11-16); es compadeix de la gent perquè la veu com ovelles sense pastor (cf. *Mt* 9, 36); es commou davant de la generositat d'una dona pobre que llança al gazofilaci tot el que té (cf. *Mt* 12, 41-44); plora davant de la mort del seu amic Llätzer i el patiment de les seves germanes (cf. *Jn* 11, 35).

Qui anys més tard plorarà per Jerusalem i pel seu amic Llätzer, no hauria patit d'alguna manera també amb la separació que van experimentar els seus pares? No hi

ha hagut, ni hi haurà, cap nen que
hagi volgut més els seus pares del
que Jesús estimava la seva
Santíssima Mare i sant Josep. Podem
pensar que li doldria saber que els
seus pares estaven afligits i plorant.
Amb tot, no era la primera vegada
que el clarobscur dels plans de Déu
es feia present en les vides de Josep i
de Maria.

Aquesta ocasió tampoc seria l'última
vegada que Jesús patiria per complir
la voluntat del seu Pare. Durant els
quaranta dies al desert va rebutjar
els camins que el diable li anava
posant al davant, perquè
s'allunyaven del que el Pare havia
pensat per a ell (cf. *Mt* 4, 1-11). Més
endavant tornaria a experimentar la
solitud quan els deixebles el van
abandonar, perquè no entenien en
què consistia aquesta voluntat (cf. *Jn*
6, 60-66). I abans de la Passió, el
veiem en agonia amb el rostre a terra
suplicant al seu Pare que aparti d'ell

el calze, però resant: «Que no es faci la meva voluntat, sinó la teva» (*Lc 22, 42*).

«És l'aliment de Jesús, i és també el camí del cristià. Ell va obrir camí per a la nostra vida; i no és fàcil fer la voluntat de Déu, perquè cada dia se'ns presenten en una safata moltes opcions: fes això que està bé, no és dolent».[4] Per això, ens podríem preguntar: «És la voluntat de Déu? Com ho faig per complir la voluntat de Déu? Vet aquí, per tant, un suggeriment pràctic: abans que res, resar i demanar la gràcia de voler fer la voluntat de Déu».[5]

Per què?

A la fi, al tercer dia de cerca, «el van trobar al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes» (*Lc 2, 46*). Es van sorprendre en veure'l allà assegut, causant l'admiració de tothom. Però per sobre de la sorpresa, hi havia la

immensa alegria del retrobament. També Jesús sentiria aquesta mateixa sensació d'alleujament, al mateix temps que donaria gràcies internament al seu Pare, ja que d'alguna manera cessava el patiment de la prova per a Josep i Maria.

És fàcil imaginar l'emoció d'aquell instant, com potser hem viscut nosaltres escenes de retrobament familiar. La Sagrada Família s'uniria en una forta abraçada i, probablement, hi hauria més d'alguna llàgrima. Tanmateix, l'evangelista passa ràpidament a recollir el diàleg entre Maria i el Nen:

—«Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia».

La resposta de Jesús —les primeres paraules que l'Escriptura recull d'ell — ens sembla desconcertant:

—«Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?» (*Lc 2, 49*).

Entenem bé que Jesús es dedicués als assumptes del seu Pare. Maria i Josep estaven en condicions de comprendre-ho i, per descomptat, de secundar-ho. El que pot ser que no s'entengui igual de bé és per què ho va fer d'aquesta manera. Per què es va quedar sense dir res? No es podria haver obtingut el mateix resultat sense causar la pena de la pèrdua? No els podia haver advertit d'alguna manera? La falta de resposta a aquests interrogants ens mostra que els plans divins responen a una lògica més àmplia que la dels homes. Acollir amb fe aquesta manera d'obrar del Senyor significa que ens endinsem en l'experiència que han recorregut els sants, que són els que han estat més a prop de Déu, els que s'han associat més íntimament a la seva voluntat. «Però fixeu-vos: si Déu

ha volgut exaltar la seva Mare, és igualment cert que durant la seva vida terrenal no foren escatimats a Maria ni l'experiència del dolor, ni el cansament del treball, ni el clarobscur de la fe. (...) entenem una mica més la lògica de Déu; ens adonem que el valor sobrenatural de la nostra vida no depèn del fet que siguin realitat les grans gestes que a vegades forgem amb la imaginació, sinó de l'acceptació fidel de la voluntat divina, de la disposició generosa en el menut sacrifici diari».

[6]

Sant Lluc aclareix que «ells no compregueren aquesta resposta» (*Lc*, 2, 50). Alhora, també diu que Maria ponderava aquestes coses al seu cor (cf. *Lc* 2, 51), i és fàcil imaginar que les continuaria meditant durant la seva vida. Amb Jesús al seu costat, Maria i Josep anirien comprenent progressivament tants aspectes de l'abast de la missió i

dels moviments del seu Fill. En qualsevol cas, l'escena que hem contemplat d'alguna manera ens dona cert consol per quan, en moments determinats, nosaltres no arribem a entreveure del tot el sentit d'un esdeveniment o d'una circumstància. La manera habitual de reaccionar de la Mare de Déu ens dona la clau per poder afrontar aquestes situacions quan arribin: «Conservava tot això en el seu cor» (Lc 2, 51). I, més endavant, aquesta actitud s'emportaria l'elogi del seu Fill: «Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare» (Mc 3, 34-35).

[1] Cf. *Sant Rosari, V misteri de goig*.

[2] *Ibídem*.

[3] *Sant Josep maria*, Meditació, 2.X. 1956.

[4] Francesc, Homilia, 27.I.2015.

[5] *Ibídem*.

[6] *És Crist que passa*, núm. 172.

Eduardo Baura / Photo:
Wolfgang Kuhnle - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/com-en-
una-pel-licula-un-viatge-a-la-voluntat-
del-pare/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/com-en-una-pel-licula-un-viatge-a-la-voluntat-del-pare/) (05/08/2025)